

בש"פ 325/15 - יוסף כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 325/15

כבוד השופט צ' זילברטל

לפני:

יוסף כהן

העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי בבאר שבע בתיק
מ"ת 34612-12-14 שנייתה ביום 28.12.2014 על ידי
כב' השופט א' אגנו

ה' בשבט התשע"ה (25.1.2015)

תאריך הישיבה:

עו"ד אריאל עטרו
עו"ד סיגל בלום

בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המוחזוי בבאר שבע (כבוד השופט א' אגנו) מיום 28.12.2014 בתיק מ"ת 34612-12-14, בגדעה הוחלט כי העורר יזouter במעצר עד לתום ההליכים נגדו.

עמוד 1

1. נגד העורר הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של מעשים מגנינים בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנה וחטיפה לשם ביצוע עבירה מין. בכתב האישום נטען, כי העורר, נהג מונית במקצעו, נסע ביום 2.12.2014, במסגרת עבודתו, לעיר אשדוד. במהלך נסיעתו בעיר זו, הבחן העורר במטלוננט (ילידת 2007) ישובה על מדרוכה בסמוך לפסל, שם המתינה להסתעה לביתה. העורר עצר ליד המטלוננט וניסה לשכנעה לעלות עמו למונית. לאחר שהמטלוננט סייבבה, הפסיק בה העורר והבטיח כי יקנה לה דברי מתיקה. בשלב זה נעתרה המטלוננט, נכנסה למונית והתיישבה במושב שליד הנגה. העורר החל לנסוע לכיוון בית שמש ובשלב מסוים פנה אל יער צרעה, שם עצר את המונית והורה למטלוננט לעבור למושב האחורי. או אז החל העורר לבצע במטלוננט מעשים מגנינים: תחילת נישק אותה על פיה, הנסי את גרבוינה עד ברכיה ונגע באיבר מיניה מעל ומתחת לתחתוניה. לאחר שבוצעו בה המעשים האמורים, יצאה המטלוננט מן המונית, והעורר נסע מן המקום. המטלוננט, שנותרה לבדה בעיר, רצתה בבכי לכיוון הכביש תוך שהיא צועקת לעזרה. הרגת שעברה במקום, אספה את המטלוננט, ועל-פי מספר טלפון שנתנה לה המטלוננט, יצרה קשר עם סבתה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגיע המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים. מהחלטת בית משפט קמא עולה, כי העורר אינו מכחיש את השתלשות העניינים הבסיסית המתוארת בכתב האישום, כגון מסלול הנסיעה ולוחות הזמן (בעניינים אלה ישן גם ראיות חיזוכיות) אך לטענות יש לכך הסבר תמים. לטענת העורר, בנסיבות באשדוד הוא הבחן במטלוננט אשר נראתה רעבה ומוונחת, וביקש להושיט לה עזרה. העורר הסביר, כי הגיע ליער צרעה, המרוחק מאשדוד, כיוון שאינו מכיר את הכבישים באזור ובכך "שבאוף כמעט אוטומטי החל לנסוע לכיוון ירושלים" (עיר מגוריו שמננה יצא באותו יום). העורר מודה שבניסינו להרגיע את המטלוננט, הוא חיבק אותה ונישקה, אך לא על פיה, וכן כי יתכן שנגע בישבנה. לבסוף הסביר העורר, כי משלא עלה בידו להרגיע את המטלוננט, הוא נלחץ וננטש אותה, אך לטענות היה זה בסמוך לכביש ולא בעיר.

בית משפט קמא סבר שהסביר המבקש "איןם מתקבלים על הדעת":

"מי שחפץ לעזור לילדה הנראית רעבה ומוונחת, אינו מפתח אותה לעלות לרכבו, אינו נותן לה עוגייה בודדת, כפי שהוא המשיב, באומרו שלא מצא מקום מסודר לרכוש לה דבר מאכל אחר ... אינו מסיע את 'בת חסותו' מהלך 37 ק"מ, אינו מרגיע בכיה של ילדה זרה לחלוין ורכה בשנים על ידי חיבור המכמיד את גופה לגופו תוך נגיעה באחוריה, אינו נשק לה, ובוודאי ובוודאי אינו מפרק ילדה בודדה על אם הדרך ...".

3. בהמשך דין בית משפט קמא בנקודות השניות בחלוקת בין הצדדים באשר להשתלשות העניינים המתוארת בכתב האישום:

א. מקום נטישה של המטלוננט - נקבע, כי אמרות המטלוננט בפני חוקרת הילדים, לפיהן היא נותרה במקום חשור (אף שמדובר היה באמצע היום) וכי היא רצתה לכיוון מקום שממנו בקע אור, מתישבות עם דברי עוברת האורה שאספה את המטלוננט שצינה, כי מיד שאספה את המטלוננט זו אמרה כי היא "ברחה מהעיר".

ב. טיב המעשים שביצע העורר במטלוננט - בית משפט קמא עמד על כך שאמרותיה "הברורות והמפורשות" של המטלוננט, אשר נחקרה שלוש פעמים בידי חוקרת ילדים, אין מתישבות עם גרסת העורר. בעניין זה צוין, כי גם עמוד 2

המשיב מסכים שגרסת המתלוננת ביחס להשתלשות העניים היא מדויקת, אך אין בכך הסבר מדוע, לטענותו, דווקא ביחס למטופים שבוצעו בה, גרסתה אינה אמינה. בהקשר זה ציין בית המשפט, כי מקרית גרסת המתלוננת מתאפשר הרושם כי היא השתדלה לבדוק בדבריה וכי המצב אליו נקלעה, בו עליה לחשוף בחקירתה פרטיהם קשים ואינטימיים, שאין מקובל להעלות בחברה בה היא גדולה - אין קל לה.

בית משפט קמא דחה את טענת העורר כי נוכח דברי חוקרת הילדים, לפיהם היא מתקשה להעיר את הפגיעה המונית במתלוננת, אשר רק השיבה לשאלות ולא הרכיבה עצמה ואף סירבה למסור פרטים מסוימים - נראה שהסיכוי להרשעתו אינו רב. נקבע, כי התרשומות חוקרת הילדים תתברר בהליך העיקרי, ולעניןנו - די בעיון בחומרם הגלם (אמירות המתלוננת שתועדו בתיעוד חזותי) כדי לקבוע שיש די ראיות לכואורה ואין ליתן להתרשומות חוקרת הילדים "מעמד 'בלעדי' ומכריע".

4. לבסוף התייחס בית משפט קמא לטענת העורר, כי גם בשלב זה של ההליך יש צורך להצביע על קיומן של ראיות סיוע חיצונית לגרסת המתלוננת, שכן, לעת ההז, חוקרת הילדים לא אישרה את עדות המתלוננת בבית המשפט. תחילה עמד בית משפט קמא על כך ששאלת הצורך בראיות סיוע, בשלב בחינת הראיות הלכאורים בגדיר בקשה למעצר עד לתום ההליכים, נתונה בחלוקת בפסקת בית משפט. שנית, ציין בית משפט קמא, כי אף שיתכן שאין ראיות סיוע חיצונית לנקודה הספרטטיבית השנייה בחלוקת בין הצדדים, הרי שיש די ראיות סיוע חיצונית לגרסתה הכללית של המתלוננת - ויש בדבר כדי להשליך, בשלב זה, על אמינותו כלל גרסתה.

5. לאחר שקבע כי קיימות ראיות לכואורה, קבע בית המשפט כי קיימות בעניינו של העורר גם עדות מעצר - מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין. ביחס לעילת המסוכנות נאמר, כי העבירות המיוחסות לעורר, כמו גם נסיבות ביצוען, מלמדות כי הוא אינו שולט בדףיו "ונעדן מגנוני ריסון ובלים פנימיים". בית המשפט עמד על כך שנסיבות המקרה, בהן העורר "בחר" בקורבן מקרי לחלוטין, מלמדות כי מסוכנותו היא כללית ונרחבת ועל כן גם אינה ניתן לנטרול בחלוקת כלשהן. בית משפט קמא ציין, כי מעשיו של העורר הם חריגים בחומרתם ומקימים חשש "שבגממה של רגע עlol הוא לשוב ולהיכנע לציר הבaltı ניתן לשליטה", ועל כן אין מנוס מהמסקנה באשר למסוכנותו וזאת חרף העובדה שעברו נקי.

עוד נאמר, כי החשש להימלטותו של העורר מן הדין מקיים אף הוא עילת מעצר. בהקשר זה ציין, כי העורר אמרו להינשא לאזרחות ויטנאם ולהעתיק את חייו למזרח הרחוק, וכי ביום מעצרו הוא ניסה להקדים נסיעה מתוכננת לחו"ל, והסבירו לכך אינם מניחים את הדעת. בית משפט קמא, ציין גם כי העורר התגורר בחו"ל שנים רבות עד לשנת 2010.

ኖכח האמור קבע בית משפט קמא כי "אין חלופה שתסכו במרקחה הנוכחי" וכי מקרה זה נמנה על אותן מקרים שנקבעו לגבים בפסקה כי אין למצות בהם הлик בבדיקה של חלופת מעצר בעדרת שירות המבחן מאחר שלא תהיה לכך תוחלת בנسبות.

6. בערר ארוך ומפורט תוקף העורר את ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים אף מבלי לבחון אפשרות של חלופת מעצר. בערר חוזר העורר על כך שהוא אינו מכחיש את עיקר השתלשלות הדברים, כפי שבאה לידי ביטוי בכתב האישום, אך הוא מכחיש כי נגע באיבר מינית של המתלוונת או כי נישק אותה על פיה וכי נטש אותה בתוך העיר.

לטענת העורר, שגה בית משפט קמא בקבעו כי קיימות די ראיות לכואורה להוכחת המיחסן לו, כאשר הרأיה היחידה נגדו, לטענתו, היא עדות המתלוונת, וכי שעה מהתרשםות חוקרת הילדים - עדות זו לא חפה מ詢שים. בהקשר זה מצין העורר, כי לאחר חקירתה השנייה של המתלוונת ציינה חוקרת הילדים שככל שנitin לומר הוא, כי "לא ניתן לשולח כי הילדת נחשפה לפגיעה מינית". בא כוח העורר טען כי הוגש כתוב אישום, בנסיבות האמור, היא "צעוד נדריר מאד". העורר מוסיף ומציין, כי אף שככל, בשלב זה של ההליך, ניתן משקל רב להתרשםות חוקרת הילדים, בית משפט קמא מצא ליתן משקל דזוקא ל"חומררי הגלם", קרי, התיעוד החזוותי של חקירת המתלוונת, אף שמההחלטה לא עולה כי הוא צפה בתייעוד זה.

7. עוד טוען העורר, כי בניגוד לאמור בחילתו, לא עלה בידי בית משפט קמא להצביע על ראיות סיווע מספקות. בהקשר זה נטען, כי קביעת בית משפט קמא, לפיה קיימות ראיות סיווע לגרסת המתלוונת, גם אם לא לנקדות השניות במחלוקת, אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, אשר קבע כי אחד מהתנאים לקיומה של ראיית סיווע הוא שהוא מתאפיינת לנקדותה שנייה במחלוקת.

8. בהמשך מעלה העורר טענות שונות באשר לגרסת המתלוונת ובין היתר כי אמרותיה "מלאות בפרקות" מהן התעלם בית משפט קמא בחילתו. בכך, מכונן העורר עבירות לגרסאות השונות שמסירה המתלוונת, לטענתו, ביחס למקום בו בוצעו בה המעשים (במושב הקדמי או האחורי), ולמקום בו נמצא בעת שהעורר הותירה לבדה, וכי עדותה זההה על-ידי אמה. לצד זאת, נטען, כי בית משפט קמא שלל את גרסת העורר בלי שהתייחס להסבירו לאירועים.

9. לבסוף מלין העורר על כך שבית משפט קמא לא בחר את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר. לטענת העורר, בית משפט קמא העצים בתיאוריו את המקירה כדי לתמוך בחילתו שלא לבחון חלופת מעצר בעניינו. בהקשר זה טוען העורר, כי במקרים חמורים מקרים זה, הורה בית משפט זה לבחון חלופת מעצר ואף לשחרר לחופה.

10. בדין בפניו חזרה באט כוח המשיבה, עו"ד בלום, על הקשיים העולים מגרסת המבוקש. עו"ד בלום הוסיף, כי אין לקבל את הסבירי המבוקש לכך שלא הסיע את המתלוונת לביתה מאחר שלא הייתה בידיה כתובות מדוקיקות או מאחר שלא היו פרטיהם ליצירת קשר עם משפחתה, שכן עוברת האורח שאספה את המתלוונת סירה כי מיד לאחר עלייתה לרכבה, מסירה לה המתלוונת את מספרי הטלפון של אביה וסבתה. ביחס לראיות הסיווע מסירה עו"ד בלום, כי עוד לא נאמרה המילה الأخيرة בשאלת העדתה של המתלוונת ועל כן יתכן שככל לא יהיה צורך בראיות כאמור בהליך העיקרי. באשר לטענות העורר לגבי התרשםות חוקרת הילדים מדברי המתלוונת הדגישה עו"ד בלום, כי בפסקה נקבע,

כי התרשומות חוקרת הילדים היא ראייה בלבד, גם אם לעיתים היא מהווה ראייה מרכזית (ע"פ 1385/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 50 (4.1.2015)). ע"ד בלום חזרה על קביעות בית משפט ביחס למסוכנות הנשקפת מן העורר ולחשש להימלטוו מן הדיון.

11. בתשובתו לטיעוני המשיבה הפנה בא כוח העורר, ע"ד עטרו, לטענות שפורטו בהודעת העורר וחזר והציג את הקשיים שעולים לדידו מהודעות המתלוננת. לטענת ע"ד עטרו, העורר אינו מכחיש שההתנהגות בה הודהה, ובפרט נתישת המתלוננת, היא בעיתות, אך, לטענתו, אין להסיק מכך שיש לדחות את הסבריו לאירוע וליתן אמון מלא בדברי המתלוננת, חרף הקשיים הנזכרים, וכשאין בנמצא ראיות סיווג לנקיונות השניות במחלוקת. ע"ד עטרו הוסיף וטען, כי אין ליחס חשיבות לכך שהמכיר ה"מונייטקס" המותקן במנחת העורר, המשדר מיידי מספר דקוט מידע על מיקומו, היה כבוי בפרק הזמן שבמהלכו התרחש האירוע. לטענתו, פועלות כבויי המכשיר ופעולות כבויי מסכו של המכשיר נעשית באמצעותו לחצן, כשהשתי הפעולות נבדלות על-פי משך זמן הלחיצה על אותו לחצן, ולטענתו, אף שביקש אך לכבות את המסר (כפי שטען בחיקרתו) ייבנה בלי' ממשים לב את המכיר. עוד נטען לעניין זה, כי מילא מסלול נסיעת המונית ניתן לשחרור על-פי הנתונים הנשלחים ממזכיר האיתוראן המותקן בה, אך שלכיבוי ה"מונייטקס" מילא אין נפקות.

דין והכרעה

12. אקדמי ואומר, כי לאחר שמיית טענות הצדדים ולאחר העיון בחומר החקירה באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הטעמים המרכזיים למסקנותיו זו נתועים בכך, שחרף טענות המבוקש, בסופו של יומם קיימות בתיק די ראיות לכואורה להוכיח, ברמה הנדרשת בשלב זה, חלקים משמעותיים בכתב האישום שיש בהם שלעצמם למד על מסוכנות העורר ואף מעבר לכך. בנוסף, סבורני כי בעניינו של העורר מתקיימות עילות מעוצר בעלות מובהקות רבה, שלא ניתן להקל בהן ראש בשלהב זה. להלן אפרט את מסקנותיו.

13. מתלוננת בת שבע וחצי נחקרה על-ידי חוקרת ילדים ופורשת סייפור מסגרת ביחס להתרחשות שאரעה בשעות אחר הצהרים של יום שלישי, שבו נג'Mוניות הציע לה להיכנס לרכבו והבטיח כי יקנה לה דבר מאכל. ממשיכה המתלוננת ומספרת, כי נג'Mוניות נסע בדרך שאינה מוכרת לה, מבלתי שקנה לה את דבר המאכל המובטח, עד שהגיעו לאזרור מיעור שם עצר את רכבו, ולאחר מכן קצר עזב את המקום כשהוא מותיר אותה לבדה, עד שרצה לעבר הכביש ושם נאספה על-ידי עוברת אורח שחלה במקום במקומית. סייפור המסגרת שתיארה המתלוננת בחיקורתה בפני חוקרת הילדים נתמך בראיות חיוניות כגון, הנתונים שהתקבלו ממזכיר האיתוראן (לגביו מסלול הנסעה) והודעת עוברת האורח. יתרה מכך, נג'Mוניות - העורר, אף הוא מאשר חלקים נרחבים בסיפורה של המתלוננת. כלומר, העורר לא יכול לחלק על כך שיש די ראיות לכואורה להוכיח כי אכן אסף ילדה זרה למקוםו - היא המתלוננת, הסיע אותה עשרה קילומטרים הרחק מקום מגורייה בלי' שהודיע לבני משפחתה, אף שמראות חיוניות עולה כי הילדה הייתה מסוגלת למסור ללא קושי את פרטי ההתקשרות עמו. בהמשך, לטענתו, חיבק ונישק את המתלוננת, ולבסוף הותיר אותה לבדה במקום - בין אם בסמוך לכביש ובין אם במרחק ממנו, וזאת, לטענתו, לאחר שנלחץ מבכיה.

תחילה עיר, כי נראה שלא יכול להיות חולק שיש די ראיות לכואורה להוכיח השתלשלות העניינים המפורטים לעיל. וסבירני, כי התנהלות זו לבדה מלמדת כשלעצמה על מסוכנות מסוימת הנשקפת מן העורר, אשר בଘמה של רגע

החליט לאוסף לרכבו ילדה בת שבע, ללא סיבה של ממש (מדובר בשעות הצהרים, במרכז יישוב, כשאין כל יסוד להניח שהילדה במצבה), בגין רצונה, ולאחר מכן הפקיד אותה, כך ממש, בצד הדרק - בלי להודיע לאיש, בלי להותיר עמה דבר מאכל ומשקה ובלי להזעיק עזרה.

14. כאמור, העורר טוען כי אין ראיות לכך, או לחלופין כי קיימם כرسום בריאות להוכחת המkalות השנויות במחולקת בכתב האישום, המתמלוננות, בעיקר, בדברי המתלוונת לפיהם העורר ביצע בה מעשים מגונים בעודם בעיר, ובאשר למקום בו הותיר אותה כשבועב את המקום. העורר מבסס טענות בעניין זה על הפiroket, לטענותו, שנמצאו בהודעת המתלוונת (בעיקר בשאלת באיזה מושב ישבו המתלוונת והעורר בעת ביצוע המעשים לצורכי) ועל כך שחוקרת הילדים ניסחה את התרשומות המתלוונת על דרך השיליה ("לא ניתן לשלוול כי הילדה נחשפה לפגיעה מינית"). סבורי, כי אין לקבל טענה זו של העורר.

מקום של טענות העורר באשר למהימנות הودעות המתלוונת והתרשומות חוקרת הילדים להישמע במסגרת ההליך העיקרי. כבר נקבע בעבר, כי בשלב בו נבחנת שאלת קיומן של ראיות לכך אין זו "השעה לבחינת מהימנות" (בש"פ 5762/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (23.8.2010)). מעבר לכך, אציין כי צפיתי בחלוקת מחקריתה של המתלוונת על-ידי חוקרת הילדים ועינתי בהודעותיה, וכך אם אכן יש בדרכה אי בהירות באשר למיקום ברכב בו, לטענותה, בוצעו בה המעשים, הרי שביחס למכלול הودעתה - הדברים נראים אחרת. כאמור לעיל, חלק מהדברים שמסרה המתלוונת בחקריתה נתמכו בריאות חיצונית - כך, למשל, כאשר חוקרת הילדים מעמתת את המתלוונת עם טענת העורר כי היא לא מסרה לו את פרטי ההתקשרות עם משפחתה, המתלוונת, אשר בסך הכל לא ששה לשתי פעולות בחקריה, השיבה בבירור כי היא מכירה את פרטי ההתקשרות והדברים נתמכים גם בהודעת עוברת האורח שסיפרה כי המתלוונת מסרה לה את מספרי הטלפון הנדרשים. בהקשר זה ראוי להזכיר, כי מעין ומצפיה בחקריותה מתקבל הרושם, כפי שציין בית משפט קמא, כי המתלוונת מקפידה שלא להפריז בדבריה ולעתים אף מנסה להעמיד דברים על דוקם - כך, למשל, באשר למקומות ישבתה עת אסף אותה העורר ברכבו, או באשר למידע שמסרו השוטרים, לטענותה, ביחס למראה החיצוני של המוניות.

באשר להתרשומות חוקרת הילדים - אכן, האופן בו נוסחה התרשומות חוקרת הילדים אינו מוסיף לעוצמת הראיות לכך, אך לא ניתן גם להסיק מהדברים כי יש בהם לבטל את ה"יש". כמובן, בסופה של יום השילוב בין הودעות המתלוונת להתרשומות חוקרת הילדים הוא אשר יוצר את התשתית הראיתית הנדרשת. אציג, כי גם אם התרשומות חוקרת הילדים נוסחה על דרך השיליה, החוקרת סקרה כי ישנה אפשרות שהמתלוונת נחשפה לפגעה מינית. בסופה של יום, כפי שגם הוציא עלי-ידי המדינה בדיון שפנוי, התרשומות חוקרת הילדים היא אחת מהraiות - גם אם מרכזית - שיזנו בתייק - ומשקלה של ראייה זו עתיד להתברר בהליך העיקרי. בעניינו, סבורי כי די בכך שהרשות המctrבר מן המכלול הוא שישנן די ראיות לכך. אציין גם, כי גרסת העורר לפיה מניעו באיסוף העוררת היו תמיימים ואף במטרה לסייע לה - אין בה כדי לקעקע את התשתית הראיתית הלאכורת שהוצאה לעיל. בעניין זה, תמים דעים אני עם בית המשפט המחויז, כי קשה ליישב בין הסבריו של העורר לאירועים לבין האופן בו התרחשו, ודוקא דבריו אלה של העורר, שכאמור, יש קושי לקבל את הגיון, עשויים לחזק את התשתית הראיתית הלאכורת לכך שלמעשהו של העורר לא התלווה מטריה ת邏ima כלל וכלל.

15. טענה נוספת בפי העורר, היא כי לא עלה בידי בית משפט קמא להציב על ראיות סיווע לאיורים המתוארים בכתב האישום ואשר שנויים בחלוקת בין הצדדים - האם העורר ביצע במתלוננת מעשים מגונים, כמפורט בכתב האישום, ובכלל זאת נישק אותה על-פה והין ננטשה המתלוננת על-ידי העורר.

כפי שצין בית משפט קמא, בפסקה הובעו עמדות שונות בשאלת אם הסיווע הראייתי, הנדרש בשלב הכרעת הדין, נדרש גם בשלב המעצר (לפирוט ראו ב"פ 6180/11 אלעזר נ' מדינת ישראל, פסקה 2' וההפניות שם (13.9.2011)). אינני רואה להביע עמדה נחרצת בחלוקת זו, בין היתר, לאחר שאף המדינה הביעה באחת ההזדמנויות את העמדה, כי בשלב זה של ההליכים לא ניתן לקבוע שיש די ראיות לכואורה כאשר הראייה הקיימת היא זו שלא נדרש הסיווע (ב"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (21.8.2005) להלן: עניין נאצר). עם זאת, יש להזכיר, כי גם העמדה המצדדת בכך שגם בשלב זה של ההליכים נדרש להציג ראיית סיווע, גורסת כי "הסיווע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגעה לרמה של הסיווע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכואורית בלבד" (עניין נאצר, פסקה 16). בכך יש להבהיר במעט את משקל טענות העורר ביחס למאפיינים הנדרשים מריאות הסיווע, שכן, כאמור לעיל, לא נדרש שאלה יענו על כל הנדרש מסיווע לצורך הרשעה.

כפי שכבר הוזכר לעיל, בעניינו קיימות ראיות חיצונית התומכות בסיפור המסגרת שהציגה המתלוננת בחקירותיה - ובראשן דברי העורר בחקירה. טוען העורר שלא די בראיות סיווע לסיפור המסגרת מאחר שהן אין נוגעות בנסיבות השניות בחלוקת, ונדרש מריאות סיווע. ראשית, כאמור לעיל, בפסקה הובהר בשלב המעצר לא נדרש שהסיווע יגיע לכדי הסיווע הנדרש לצורך הרשעה. שנית, כאמור לעיל, הנסיבות השניות בחלוקת אין נוגעות רק למעשים שבוצעו במתלוננת אלא גם למקום נתישתה. סבורי, כי, בשלב בו אנו נמצאים, דבריה של עוברת האורה שאספה את המתלוננת, לפיהם זו סירה לה כי רצה מן העיר, מהווים סיווע מספק לנוקודה זו. שלישיית, ניתן בהחלט להתרשם מהודעות עוברת האורה, הסבטה והאם, כי המתלוננת הייתה נסערת לאחר שנמצאה, ולמצער, לא הייתה צוחלת כהרגלה, לדברי הסבטה. אמנם, כתענת הסניגור, אבי המתלוננת לא סבר כי מצב רוחה היה חריג - אך, כאמור, מנגד נגבו שלוש הודעות חיצונית המעודות על מצבה הנפשי הנסער והחריג של המתלוננת לאחר איורו עתה היום (לдин במצב נPsi סיווע ראו ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (7.7.2014) - שם חודד והובהר כי "ה מצב הנפשי המהווה ראיית סיווע אינו אחד. הוא עשוי להשתנות מקרה ל מקרה: לעיתים מדובר במקרה בכלי התפרצויות וכי-ו-כלי ולפעמים בהתקנסות פנימה לא-אופיינית" (שם)).

16. סיכום של דברים לעניין הראיות לכואורה, סבורי כי עלה בידי המשיבה לשכנע כי חומר החקירה מכיל תשתית ראייתית לכואורית להוכחת המiosis לעורר, וכי לא נמצא証據 ממשמעותי בתשתית זו. גם אם ייאמר שבראיות עצמן ישנה חולשה מסוימת - הרי שהמכלול יוצר, בשלב זה, תשתיות לכואורית איתנה להוכחת המiosis לעורר בכתב האישום.

17. העורר תוקף גם את מסקנת בית משפט קמא, כי עלות המעצר בעניינו - מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין - מיתירות את הצורך בבחינת חלופת מעצר. סבורי, כי בנסיבות הזמן בה אנו מצויים, אין מקום להתערב במסקנה זו וזאת גם לאחר שהענקתי משקל לעובדה שעברו של העורר נקי. כפי שכבר צייתי לעיל, העורר עצמו מודה בעשים חמורים, שלדיidi, מלמדים על מסוכנות ממשמעותית. הוסף לכך, את עבריות המין המiosis לעורר, ומתקבלת תמורה קודרת אף יותר, וכפי שצין בית משפט קמא, יש בה להקים חשש לכך "שבגחמה של רגע עלול הוא לשוב ולהיכנע ליצור הבלבול

ניתן לשילטה". עוד סבורני כי נטיית המתלוונת, וראוי להזכיר, שגילה היה רק שבע וחצי, בטור חורשה או יער - גם אם בסמוך לכਬיש - וזאת בגיןוק של "לחץ", מלמדת כי לא ניתן ליתן אמון בשיקול דעתו של העורר שידיע לנווג באופן הראווי במצבים שיקרו בדרכו. זאת ועוד, אני סבור, כי ניתן להקל ראש, בעילת המעוצר הנוסף בעניינו של העורר ואשר עניינה החשש להימלטות מן הדין. כפי שפורט בהחלטת בית משפט קמא - מרכז חייו של העורר הוותק לישראל אף לאחרונה, וככולה מחקרותיו, באופן זמני בלבד, שכן מילא הוא התועד להינsha לתוכבת חז' ולעבור להתגורר עמה במדינתה. המדובר, כאמור, במאי ירושע - צפוי לכואורה לרצות עונש מאסר, ובמי שלא ניתן לומר כי מרכז חייו נתועב במובאה בישראל ואשר מילא טוען כי הוא מבקש להעתיק את מרכז חייו מן הארץ למקום מרוחק. סבורני, כי שילוב נתונים אלה מלמד, כי, בנקודת האיזון בה אנו נמצאים עתה, אכן אין מקום לבחון חלופת מעוצר בעניינו של העורר, שכן, בשלב זה, לא נראה כי חלופת מעוצר, גם הדזקה, תסכו, משום עצמתן שלUILות המעוצר (ראו: בש"פ 5990/11 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (25.8.2011) וראו גם בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.1.2015)). איני שולל כי עם התקדמות הבירור המשפטי והtaberoות התמונה הראיתית ניתן יהיה לבחון את עניינו של העורר באור שונה, ויתכן שהיא בכר להשליך גם על אפשרות בחינת חלופת מעוצר בעניינו. במצב הדברים הנוכחי, אני סבור כי יש מקום לאפשרות זו.

סוף דבר. דין העורר להידחות.

ניתנה היום, י"ג בשבט התשע"ה (2.2.2015).

ש 1 פ 5